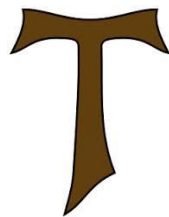

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 26

gener 2021

núm. 240

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

MANTENIR-NOS UNITS EN CRIST FINS A DONAR FRUIT

DUES COMMEMORACIONS FRANCISCANES

En el proper any 2021 s'escauen dues commemoracions franciscanes especialment significatives. L'una, ja l'estem preparant des de fa temps: els vuit-cents anys de l'aprovació canònica de la primera Regla del terç Orde franciscà (Ofs i Tor), és a dir, la *Memoriale Propositi* (1221), amb la qual, el papa Honori III atorgà caràcter oficial al Moviment Penitencial franciscà. Fou un document pontifici que recollia les idees i sentiments més pregonos de sant Francesc expressats en la "Carta a tots els fidels", i elaborat conjuntament pel cardenal Hugol·lí, excel·lent coneixedor del moviment franciscà, i una comissió de frares i terciaris dels primers temps.

L'altra efemèrides és la celebració també aviat farà exactament vuit-cents anys de la Regla No Butllada dels frares menors (1221), document excepcionalment interessant on hi trobem condensades les dades essencials de l'espiritualitat franciscana, en una obra pensada i redactada en diàleg amb els germans i fruit de l'experiència dels primers anys de vida minorítica: des de l'aprovació d' Inocenci III el 1209 de l'anomenada Proto-Regla fins al 1221. El 1223 fou aprovada oficialment la Regla Butllada o definitiva dels frares menors, és a dir, la que professem els germans del primer Orde franciscà. Fou un llarg temps de gestació.

En ocasió d'aquest darrer esdeveniment, els ministres generals dels frares menors, han adreçat un bonic missatge a tota la família franciscana en el qual, penso, els terciaris hi podreu copsar algunes pistes que

us poden anar molt bé útils de cara a preparar la celebració dels vuit-cents anys de la Memoriale Propositi.

Aquest missatge – escriuen els ministres generals-, vol ser una invitació a agrair i a renovar amb apassionament el nostre seguiment del Senyor Jesús segons la forma de vida de sant Francesc...Per a lloança de Déu que "és tot bé, veritable i summe bé" (RegNB XXIII, 9).

Un altre aniversari?. Mirem que no es converteixi en una visita obligatòria a un museu...Procurem evitar la temptació del que visita un museu amb més o menys interès, perquè es tracta d'un museu famós...Contemplem l'obra d'art que és la Regla No Butllada amb admiració i implicació...El que crida més l'atenció d'aquest text és que no es tracta un directori per a fer cosetes, sinó d'una ajuda per a viure en relació permanent , en primer lloc amb Jesús, i també amb els germans...Un dels "colors" i "tonalitats" més fascinants d'aquest document és la seva simplicitat...o exigència en no perdre'ns en multiplicitat d'estructures. Iniciar processos, més que ocupar espais.

El missatge dels generals, continua amb un paràgraf interessantíssim que, personalment, m'ha copsat: *No ens obsessionem per l'èxit...Francesc ens exhorta a una fidelitat sense exhibicionismes.* Els nostres ministres continuen exhortant-nos a no fer-nos il·lusions de viure l'Evangeli només perquè són molts els que ens escolten, ens segueixen i ens donen la raó. *Cal estar atents amb humilitat, perquè " l'esperit de la carn" s'esforça molt en aparentar però molt poc en obrar" (Reg.NB XVII). Sovint anomenem "profecia" al que només és aparador...Invitem tots els membres de la família franciscana a unir-se a la nostra celebració, oberts a l'amor i proximitat que Déu ens ofereix..."*

No us sembla, germans, que aquestes propostes dels ministres generals del primer Orde ens poden anar molt bé a l'hora de preparar-nos per al vuitè centenari de la "Memoriale Propositi"? És amb aquesta intenció que he volgut compartir amb vosaltres alguns dels paràgrafs del seu missatge. Entre tots, laics i religiosos, ens estimulem a ser coherents amb la comuna vocació franciscana.

Per altra banda i com ja sabeu, els framenors caputxins de Catalunya i Balears, vam celebrar capítol provincial en la darrera setmana de setembre. En la reestructuració de càrrecs i serveis, fra Arum Renald, de la fraternitat caputxina de Pompeia, ha estat nomenat pel ministre provincial reelegit, fra Eduard Rey, nou assistent provincial de l'Orde franciscà secular de Catalunya. Benvingut fra Arum! Pots comptar sempre amb els terciaris i els seus assistents. Esperem i desitgem de tot cor, que et trobis bé entre nosaltres.

Fra Josep M. Segarra, ofmcap.

AMB S DE SEGLAR (O SECULAR)

Amb independència de si la S l'he d'identificar amb la meua realitat de seglar o bé amb la realitat de tota l'OFS i, d'aquesta manera, identificar-se amb el concepte de secular, m'agradaria indicar varies idees sobre la nostra realitat i el nostre paper dins l'orde i dins l'Església.

En un temps de crisi de vocacions, d'una laïcitat mal entesa i d'un indiferentisme religiós que afecta especialment al jovent del món occidental, el paper del seglar, del creient està agafant cada cop més força i tot sembla indicar que el seu paper serà cada cop més important i destacat. Aquest fet afecta també al món franciscà i, en aquest sentit, tots hem d'estar preparats per aquests nous reptes que el temps actual ens reclama, hem d'assumir la nostra majoria d'edat (no som súbdits de ningú excepte de Déu mateix), arriscar-nos i fer un pas endavant de compromís i activitat, un pas endavant que els nostres germans de la primera orde no solament han d'acceptar sinó també potenciar i animar. Un assumir la majoria d'edat que implica alçar la veu quan ho considerem oportú, discrepar del que puguin indicar-nos les diferents instàncies de les estructures religioses (sense que això impliqui el dret a fer sempre el que creiem, el que ens doni la gana ja que ser major d'edat també implica adquirir i acceptar certes obligacions i compromisos que hem acceptat com a cristians i franciscans, inclús en el cas que no hi estiguem del tot d'acord, o inclús gens d'acord).

Però, al meu entendre, un cop més la clau és la nostra vida diària, els seglars (i seculars) hem agafat el compromís de viure l'Evangelí i comportar-nos seguint el seu mestratge i prenent com a exemple a Sant Francesc i Santa Clara i aquest compromís no el podem oblidar mai. Encara que ens costi hem de portar a la nostra vida diària el nostre compromís amb la pau, la humilitat, el perdó, la pobresa ben estesa, el respecte a tota la creació, la fraternitat universal i especialment amb els més desafavorits del nostre planeta (i no sols del nostre entorn més immediat) així com la pràctica de l'oració, la pregària, l'Eucaristia, la solidaritat i la fidelitat a la Regla i les Constitucions de l'OFS així com la fidelitat a l'Església en general com ho van fer sempre el nostre pare Sant Francesc i la nostra mare Santa Clara, sense oblidar els referents obligats de Santa Isabel d'Hongria i Sant Lluís, rei de França..

Els paper dels seglars és acostar-nos al màxim a aquesta utopia, i fer-ho amb entusiasme, amb il·lusió i amb la perfecta alegria de la que ens parla Sant Francesc i que és una dels nostres signes d'identitat. Hem de ser franciscans seglars o seculars a la feina, en el supermercat quan anem a comprar, al fer la declaració de la renda, quan quedem amb els amics a prendre quelcom, etc...A mi em costa, ho he de dir clarament, no sempre em surt de forma natural aquest tarannà que professa el pobrissó d'Assís, i per això sóc partidari que la meua realitat l'he de compartir amb molts altres germans

que m'ajuden en el aquest camí, que enriqueixen la meva vida de franciscà (i de cristià no ho oblidem) i que m'obren els ulls a una realitat que segurament no seria capaç d'adonar-me'n per mi mateix.

Per això ha estat tant important el contacte amb tots els germans, i no sols els de la meva fraternitat, i per això a tots vosaltres us vull donar les gràcies de tot cor.

Josep Serra i Sales, ofs.

Pau i Bé.

Com cada any representants del consell de l'OFS Lleida (enguany la ministra i el Mestre de formació) han visitat els germans que per motius de salut no poden assistir habitualment a les reunions i fer amb ells una petita celebració i trobada de germanor amb aquells germans que tant han aportat a la fraternitat i a l'espiritualitat dels nous germans. Va ser un plaer poder gaudir de la seva espiritualitat, la seva fe i amor a l'Orde i el seu esperit d'estimació fraterna. Moltes gràcies germans per la vostra dedicació a l'Orde. Estem i estarem sempre amb deute amb vosaltres germanes Maria, Pilar i Elvira.

OFS Lleida

VIVIR EL NUEVO AÑO CON SERENIDAD

Me siento a escribir en este mes de diciembre y decido hacerlo, en estos momentos difíciles, sobre la pandemia y las consecuencias en nuestra vida concreta.

Como se ha dicho muchas veces no son para vivirlos solos, aislados, sino para apoyarnos unos a otros. Es hora de encender cada uno nuestra luz, por tenue que sea, para que juntos con las demás luces podamos ir caminando en esta densa oscuridad. Me gustaría sugerir un par de puntos, por si ayudan de alguna manera, a caminar dentro de la niebla espesa que nos envuelve.

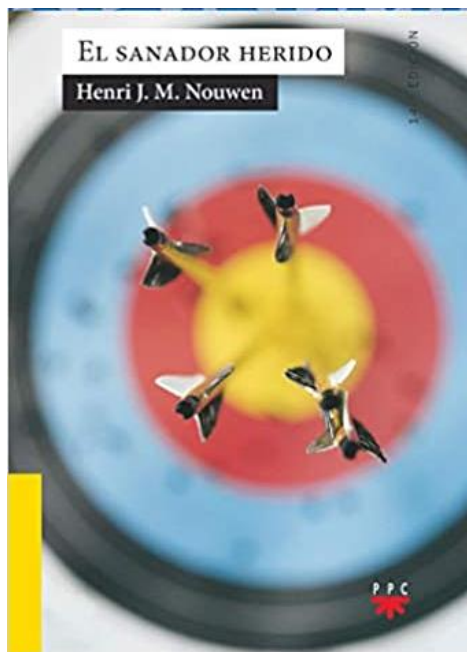
El primero lo encuentro en la encíclica “Fratelli tutti”, tan cercana a las diversas familias franciscanas, pues son continuas las referencias a San Francisco y fue promulgada en el altar al lado de su tumba.

Nos habla de “la música del Evangelio”. Una música que no puede dejar de sonar en nuestras entrañas: “Si la música del Evangelio deja de sonar en nuestras casas, en nuestras plazas, en los trabajos, en la política y en la economía, habremos

apagado la melodía que nos desafiaba a luchar por la dignidad de todo hombre” (nº277). Cada uno de nosotros en las relaciones cotidianas, en los encuentros y en las conversaciones, hagamos que aquello que digamos suene a una música nacida del Evangelio, esto es, positiva, fuera de alarmismos que no nos solucionan nada. Entre tanta tristeza, tanta incertidumbre, el poder escuchar un poco de música del testimonio de vida del Evangelio, siempre es un alivio necesario para seguir el camino.

Y el segundo es una invitación a dejarnos ayudar, a no caer en la tentación de pensar que todas las ilusiones, las esperanzas, las viviremos el día de mañana cuando esto de la pandemia haya pasado, que ahora hay que intentar pasarlo como podamos.

En “El sanador herido” un libro que habla de los líderes que tienen que ejercer su liderazgo pese a sus problemas personales, Henri J. M. Nouwen dirigiéndose a aquellos que concretamente se sienten agobiados por los problemas del presente y piensan que ya llegara en el futuro ese mundo mejor, escribe: “Es una falsa ilusión – comenta Nouwen – esperar que todo vaya mejor cuando el problema presente pase”. Si no aprendemos a vivir con serenidad, a hacer visible ya la esperanza en lo cotidiano de la vida, aunque no sea lo deseado, si no lo vivimos con fe, será un tiempo precioso de nuestra vida que habremos perdido y posiblemente cuando llegue ese futuro esperado seguro que entonces nos esperan otros problemas que también tendremos que vivirlos con serenidad pese a las dificultades que nos toque vivir.

Iniciemos este nuevo año afrontándolo día a día, con la esperanza de que no nos faltaran recursos, con la fe en ese Dios cercano que nos seguirá acompañando, con la fuerza del Espíritu que siempre nos inspirará recursos para seguir dándole gracias por el don de la vida.

Fra Francisco Pesquera, ofmconv.

LA CAPSA DE PETONS (l'Epifania)

Una vegada una nena de set anys va demanar al seu pare 10 euros. El pare, que era pobre, dubtava. Recentment l'havien acomiadat de la feina i cada cèntim era important per a ell. Va preguntar a la seva filla: "Què vols fer amb aquests diners?" La filla li va contestar: "És una sorpresa per a tu, papa!".

Al dia de l'aniversari del pare, la nena li va fer un regal. El pare estava emocionat. Quan va obrir la capsa, va veure que no hi havia res a l'interior, era buida. Decebut, va preguntar a la filla: "Aquesta capsa buida és el teu regal per a mi?" La filla li va contestar: "Papa, no és una capsa buida. A la nit, he bufat petons en aquesta capsa. És una capsa de petons".

Van passar els anys. La nena va créixer i es va convertir en una dona maca i es va casar. El pare va esdevenir vell i estava malalt. El van ingressar en un hospital. La filla l'assistia durant el dia. Una infermera el cuidava durant la nit. Una nit, el pare va morir. La filla estava molt compungida per la mort del seu pare. Després del funeral, la infermera va donar un regal a la filla i li va dir: "El teu pare et volia donar aquest regal abans de morir. No pesa gens. Crec que és una capsa buida". La filla va abraçar el regal i va dir: "No és una capsa buida! És una capsa de petons".

Estimats germans en Jesucrist,

L'Epifania és la festa dels regals. Recordem com els Reis Mags van portar regals al petit Jesús i també alegrem els nostres estimats fent-los regals en aquest dia festiu. És trist que aquesta festa teològicament profunda, avui estigui comercialitzada. És una festa tan comercialitzada que no veiem el seu significat real.

Quants regals van portar els reis mags? Parlant des d'un punt de vista materialista, els reis van portar tres regals a Jesús: or, encens i mirra. Però des d'un punt de vista espiritual, van portar més de tres regals. Van portar el seu amor a Jesús. Havien viatjat una gran distància per veure Jesús. L'evangeli d'avui diu: "*Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar*" (Mt 2, 11). Van adorar Jesús. La seva adoració, el seu cansament pel viatge i el seu amor també eren regals a Jesús. De fet, a Jesús li van agradar més aquells regals que els regals materials.

Al mateix temps, els reis també van rebre el millor regal possible, que era Jesús mateix. Jesús és el regal de Déu per a la humanitat. Podem imaginar un pessebre sense Jesús? Jesús al centre fa d'un pessebre una celebració. Sense Jesús, el pessebre és un lloc brut.

En el context de la pandèmia del Coronavirus, aquest any l'Epifania no se celebra com cada any. És possible que no ens podem reunir, fer regals als uns els altres i celebrar. Potser estem cansats i desanimats. Tanmateix, els reis ens ensenyen

que el nostre cansament és el regal que Jesús accepta joiosament. El nostre amor i petons malgrat la desesperança és el regal que Jesús més valora.

No podem mesurar la joia, la pau, l'amor o qualsevol emoció segons els nivells materialistes. És bo recordar el que va dir *Helen Keller*, una escriptora americana: *"Les millors coses d'aquest món, les més belles no es poden veure o ni escoltar, sinó que s'han d'experimentar amb el cor"*.

El confinament ens convida a reflexionar sobre el nostre entès de l'Epifania. ¿Intentem mesurar l'alegria en termes de coses materials? ¿Considerem que només comprar és estimar? Hem d'adonar-nos que cada dia és un regal de Déu per a nosaltres. L'amor de la mare, l'abraçada del pare, el somriure del fill i coses així són regals que fan la vida bella.

Germans,

El petit Príncep diu: *"Aquest és el meu secret: només s'hi veu bé amb el cor. L'essencial és invisible als ulls"*. Apreciem i valorem no només els regals materials sinó també els regals invisibles. Que avui donem capses de petons al petit Jesús i als nostres estimats. Que convertim en regals la nostra adoració, el nostre amor i també els nostres dolors. Són els regals Jesús més estima. Bona festa a tots vosaltres!

(Dono gràcies a Déu per l'experiència i la formació que he tingut a Arenys de Mar. Estic agraït als frares i la gent d'Arenys. I gràcies a Fra. Josep M Segarra, l'antic assistent provincial dels terciaris de Catalunya pel seu apostolat durant aquests anys i per les seves paraules de benvinguda. Em sento agraït a Fra. Mateu per haver guiat els terciaris de Pompeia fins ara. Gràcies als terciaris de Catalunya, especialment als de Pompeia, per acceptar-me tan càlidament. Que Déu us beneeixi.

Fra. Arun Renald ofmcap.

RECÉS D'ADVENT per els terciaris del Convent de Caputxins de Mallorca

De ple dins el temps d'Advent i fent-ho coincidir amb el Diumenge Laetare els membres de la fraternitat de l'Orde Franciscà Seglar de Palma va poder celebrar un dia de recés i convivència. L'actual situació sanitària provocada per la Covid-19 ha minvat moltíssim les ocasions per trobar-se presencialment, reduint-se només a unes reunions entorn de les festes pròpies de l'orde i de la fraternitat: la del pare Sant Francesc, la de la patrona Santa Isabel d'Hongria i la de la titular del convent caputxí de Mallorca, la Immaculada Concepció. Així, dia 13 de desembre ens aplegarem de bell nou per preparar-nos per la celebració del Naixement del Déu fet Home i felicitar-nos, en certa manera el Nadal.

Per tal de poder garantir les distàncies de seguretat entre els participants i poder disposar d'un lloc prou gran i ventilat, aquest cop, vam canviar el lloc habitual dels recessos (normalment els celebrem en el convent dels menors caputxins o en el monestir de la Puríssima Concepció de franciscanes del T.O.R., olim caputxines) i ens trobarem a la casa d'exercicis de "Son Bono", a Gènova, de la Companyia de Jesús. Aquest grandios i noble casal d'estiueig, orientat cap al mar, ha acollit a tantes i tantes tandes espirituals ignacianes de generacions de mallorquins. Un cop arribats al lloc, en nom dels jesuïtes, ens donà la benvinguda el director de la casa Sr. Rafel Mas.

La jornada s'inicià, com de costum, amb pregària de les Laudes i la salutació a Maria. Acte seguit, l'assistent espiritual de la fraternitat Fra Gil Parés, ofm. cap., dirigí una plàtica centrada en el temps d'Advent i orientada a la preparació espiritual del Nadal, que fou seguida d'un temps de silenci i meditació per part dels participants. A la una del migdia, com diem a les illes, celebrarem l'Eucaristia a la capella de "Son Bono". Vingué llavors, l'hora de l'àpat fratern. Cal senyalar que en aquesta casa les viandes son exquisidament preparades pels usuaris dels tallers ocupacionals de Mater Misericordiae, entitat centrada en la integració de persones amb discapacitat intel·lectual i que gestiona la congregació mallorquina de Franciscanes Filles de la Misericòrdia.

A l'hora de dinar s'ajuntà al grup, la resta de frares de la fraternitat conventual, esdevenint aquesta trobada, tot i que una mica anticipada, la celebració nadalenca de la Família Caputxina de Mallorca. Després, en un temps més de col·loqui i compartir, s'exposaren les idees principals del vuitè centenari de la fundació de l'Orde Franciscà Seglar, per tal que tots els presents hi anem pensant i entorn del mes de gener ja poder anar establint un programa commemoratiu a nivell de les illes on

s'hi fa present. La jornada va concloure amb la preceptiva fotografia de família i amb una pregària a la Mare de Déu.

Des de l'oportunitat d'aquestes ratlles els terciaris franciscans de Mallorca i de Menorca, volem fer arribar als nostres germans de les terres catalanes un desig ben sincer de que passeu unes bones i santes festes de Nadal. I que l'any 2021, que està a punt d'arribar, vingui carregat d'esperança per a tots.

Jordi Llabrés i Sans, ofs.

LAS TRES "TIONAS"

Ja que us estic parlant en terminologia "altoaragonesa" deixeu-me que continui fent-ho amb castellà que al cap i a la fi és la meua llengua, encara que sentida com a parla, dista molt del que és escrit.

En Aragón y muy particularmente en la Ribera del Cinca, llamamos "tión" o "tiona" al pariente venerable, ya de considerable experiencia de vida, normalmente "conco" o viudo sin hijos, que es el cariño de los sobrinos. Estos suelen disputarse su afecto y predilección en vistas a la herencia porque normalmente son solterones y acaudalados. Viven solos y son ingobernables, con ideas propias muy fundamentadas en ellos mismos, capacidad de resolución a todas las cuestiones de cualesquiera ámbitos de vida y de determinaciones invariables e inamovibles en todos los aspectos y facetas que os podáis imaginar. De independencia total, no admiten la más leve consideración y si no entras al trapo, no pasaba nada, ni el menor atisbo de rencor, pero puedes caer en el olvido y en la omisión de la manera más natural del mundo. A lo sumo, pueden tildarte de "disustanciau".

Hoy os quiero hablar de mis "tionas". Aunque "antropológicamente hablando" no responden al patrón señalado en la definición anterior, sí que tienen algo peculiar que os quisiera comentar. Y yo tengo algo al respecto que me hace suspirar por ellas y quiero que me dejen en herencia, su propia herencia labrada en el testimonio y la fidelidad, su patrimonio consolidado en el compromiso y la entrega, porque como franciscano pienso que me corresponde a mí y perdonad tanta osadía y petulancia. En nuestra tierra dirían que soy un "gallofa" y en la Ribera del Cinca, más concretamente, dirían que soy un "pichorro", un "gan-gan"... ¡"Vet'a saber"! "Y ese... quien s'ha pensau qu'es!". Ninguna de las tres es solterona, las tres son viudas, todas tienen nietos y alguna hasta biznietos; en la cuestión crematística no me voy a meter, pero puedo aseguraros que las tres son muy ricas. Riquísimas. De ahí que yo quiera formas parte de sus herederos. Las tres tionas son altoaragonesas, baturras, muy baturras. Una es de Larrés, otra de Fraga y finalmente, la tercera, es de Purroy de Solana. Las tres son terciarias franciscanas y con las tres he compartido fraternidad y sobre todo entrañas y particularmente, entrañas franciscanas... y quiero beber de su legado hasta caer ebrio por él y de él.

Ir, como diríamos en Aragón: "po'l mundo 'alante", con la Tía María y con la Tía Pilar, es algo que no lo cambio por nada. Acudir a cada reunión, Asamblea, Montserrat, el Capítulo... Su compañía en cada una de las visitas a Balaguer. Era una especie de crucero por el Caribe con los gastos pagados y en primera clase. La Tía Elvira ya vino después, pero resultó ser un ensamble perfecto.

Por cuestiones de salud y edad, ninguna de las tres frecuenta la fraternidad, es la fraternidad quien tiene que frecuentarlas a ellas y lo hace más esporádicamente de lo que ellas se merecen. Siempre dando. Siempre regalando. Siempre ofreciendo. Ahora es el momento en que, a justa conciencia, son ellas las que tienen que recibir. Es imposible que les devolvamos nada de todo lo que ellas nos han aportado. Particularmente a mí. Eran las "asistentas" del asistente y el tal asistente, se ha convertido en su asistido.

La Tía Pilar y la Tía Elvira muy maltrechas. Delicadas de salud, os decía, con

escasa movilidad ambas, con una fragilidad muy perceptible. La Tía María ya viviendo incluso un poco más lejos y menos asequible, pero en muy buenas manos. Es la más mayor, pero tal vez la que físicamente está más fuerte... Si

supierais el vacío que nos han dejado... Son insustituibles. Se las echa de menos. No solamente ya en la fraternidad, más aún, en la propia vida del convento y en la misma comunidad cristiana que vive alrededor de nuestra iglesia. En mi modesta opinión las tres contradicen aquella máxima popular y la ponen en evidencia: "Todo el mundo es necesario, pero nadie es imprescindible". Mentira cochina. Sin ellas, lo de ahora no tiene nada que ver. Sí, en este caso sí: el tiempo pasado fue mejor. No he dicho "cualquier tiempo pasado", he dicho "el tiempo pasado". El tiempo pasado en las que las tres han formado parte más integral de nuestras vidas. Somos "víctimas" de su "imprescindibilidad". De la Tía María decimos que "es la que mana". Sí, tiene sobre todos nosotros una auténtica autoridad moral, una ascendencia imperativa que se impone por sí sola. No es ella quien dicta, es la propia ascendencia moral la que se hace fuerte y por ello se impone. Cuando ella estornudaba el resto ya estábamos en la cama con gripe. La Tía Pilar y la Tía Elvira son aquellas "hormiguetas" que lamiendo y lamiendo... se comen un elefante.

Este tiempo de Adviento no ha sido fácil y alguna circunstancia vivida lo ha endurecido más, pero ha sido maravilloso, incluso en el fragor de la sinrazón de la ley de vida, ha sido maravilloso. Hemos compartido. Hemos compartido desde nuestro ser

franciscano. Incluso en lo que para los humanos es la injusticia del dolor, hemos podido vivir el ciento por uno prometido en el Evangelio. Lo hemos podido compartir juntos.

Todo ha pasado durante la misma semana. La semana que está dando lugar a la presente reflexión. Ésta. Con la Tía Elvira y la Tía Pilar ha sido la misa de Adviento en su casa. No voy a entrar en detalles ni intentarlo explicar porque se tiene que vivir. No, no puedo explicarlo. Y eso lo sabemos los que estábamos allí. Pero quiero dejar constancia de ello y de ellas en esta tribuna que amablemente me brindáis.

Con la Tía María ha sido diferente. A sus noventa y seis años ha tenido que ver como se iba su hija. Las nietas se quedan sin abuela y mantienen a la bisabuela.

Todo un varapalo en lo que nosotros llamamos la ley de vida. Es terrible cuando la ley de vida deja de ser ley y se convierte en absurdo inexplicable desde el sentir humano. El día que debíamos estar celebrando la Eucaristía en el domicilio de su hijo, donde vive, a la misma hora, estábamos en el tanatorio despidiendo a Núria. Fue duro, cruel, pero fue muy bello. Ese momento y el día anterior, con ella, rota, no obstante, nada podía con la belleza del saberse hermanos compartiendo el dolor como propio. El dolor de uno ha sido el dolor de todos. Y ha sido dolor por instinto fraterno. No se me ha muerto ningún hijo, pero he compartido, mejor dicho, hemos compartido el dolor de una madre. Y eso yo diría que es beber el sumo desgarrado desde la ternura. Y sientes a los hermanos, más hermanos, más tuyos y te sabes, a la vez, suyo.

Os decía, unos párrafos más arriba, que ahora les había llegado a ellas el momento de recibir a justa conciencia. Pues no, todavía siguen dando, regalando, ofreciendo. Sí, se les va yendo todo y aun así están entregando lo que no tienen. Otorgan más de lo que disponen. Es imposible mayor generosidad. Mirad... Pienso que muchas maneras de proceder en nuestra familia franciscana, las adquirimos, simplemente, por el mero hecho de haber querido formar parte de ella. Hay cosas que son innatas al ser franciscano y el Espíritu Santo nos las regala solo por el mero hecho, insisto, de comprometernos en el formar parte de ella. Es algo que siento y vivo como patrimonio universal que se acrecienta en el sentimiento de pertenencia, mucho más allá de las fronteras de nuestras fraternidades locales. Es una manera de ser, de estar y de hacer.

La pobreza se hace grandeza, se convierte en riqueza y yo caigo en el pecado capital de la soberbia porque con todas mis miserias me siento dueño y señor de un patrimonio que otros me están labrando sin que yo me lo merezca.

Sea todo a alabanza de Cristo y de su Pobrecillo de Asís.

Fra Joaquim Recasens, ofm

CELEBRACIONS A ARENYS DE MAR

El diumenge dia 20 de desembre de 2020, tercer del mes, hem celebrat com és habitual l'Assemblea mensual de l'Orde Francisca Secular a Arenys de Mar, en aquest temps de pandèmia, dins el recinte de l'Església de la Visitació dels Caputxins, respectant la normativa establerta. Vint-i-tres germans/nes, més sis connectats telemàticament per no poder fer el desplaçament.

Hem començat a les 9 h, amb Pregària amb exposició del Santíssim, cant inicial, Ingrés a la Fraternitat del germà Martí Santiago de Vilobí d'Onyar, Lectura de Salm i cançó entre les estrofes, Lectura de l'Evangelí i silenci.

A continuació Professió del germà Enric Gómez d'Arenys de Mar. Oració conclusiva i benedicció.

Seguidament ha tingut lloc el moment de les notícies compartides, i que un cop acabades, el germà Martí Santiago a presentat el tema d'avui: **"Diàleg i amistat social"** dins el contingut que estem treballant de la Carta Encíclica del Papa Francesc, Fratelli Tutti; que entre tots després hem comentat amb breus aportacions enriquidores i que finalment el nostre Assistent espiritual fra Jacint Duran ha arrodonit posant així el punt final de l'Assemblea d'avui, que ens en congratulem, i felicitem els dos nous germans que han fet la seva entrada i professió. Lloat sigui Déu.

Benet Coll, ofs

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Divendres 1 de gener, 1er d'any Sta. Maria Mare de Déu, octava de Nadal.

Diumenge 3 de gener, 1er diumenge, II després de Nadal. Santíssim Nom de Jesús.

Dimecres 6 de gener, Epifania del Senyor.

Dissabte 9 de gener, Trobada Fraternal. ANUL·LAT

Per les circumstàncies sanitàries adverses.

Diumenge 10 de gener., 2on diumenge, 9h. Assemblea. Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia. Diagonal 450. Barcelona.

Dimarts 12 de gener, 19,30h. Tallers d'oració amb Francesc i Clara, en format virtual, s'enviarà la pregària, a cada Fraternitat, Tema: les Germanes de Sant Francesc: Francesc i el respecte a la vida.

Dissabte 16 de gener, 10h.

Treball sobre la "Carta als Fidels", per Fra Josep Maria Segarra, ofmcap., 12h. Presentació del vídeo sobre els 800 anys de la Regla. A la Fraternitat de Granollers, Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni, Pl. Jacint Verdaguer ,7 Granollers. Si les circumstàncies sanitàries ho permeten.

Diumenge 17 de gener, 3er diumenge

Fraternitat d'Arenys de Mar: 9h. A l'església, Pregària davant el Santíssim, 9,30h, Tema: "Fratelli Tutti", 11h. Eucaristia, Al carrer Santa Maria 7, Arenys de Mar.

Dijous 21 de gener, 20h. "La contemplació d'una icona " per Rafa Gispert, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona. En format presencial si la situació sanitària ho permet, i virtual. És podrà seguir en format virtual, cal inscripció prèvia a: conselldeiaics@caputxins.cat

Redacció:

O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona,

Tel 635612431

ofmcatalunya@outlook.es